

HỒI THỨ BỐN MƯƠI

VÌ BẠC VÀNG TOÀN GIA MẮC NẠN

Hồi lâu, một hán tử thanh niên nghẹn ngào lên tiếng:

- Lưu sư bá! Bọn đệ tử cam đành đắc tội với sư bá.

Rồi hơn 30 tên đệ tử phái Hành Sơn sang đứng bên quần ni phái Hằng Sơn. Bọn này toàn là những hạng sư diệt Lưu Chính Phong còn những nhân vật trực thuộc lão thì không ai bỏ đi.

Phí Bân lại giục:

- Những đệ tử thân truyền của Lưu môn cũng qua mé tả hết đi.

Hướng Đại Niên đồng dục nói:

- Bọn đệ tử chịu ân nặng của sư môn, nay gia sư gặp nạn vậy nguyện cùng sống chết với ân sư.

Lưu Chính Phong nước mắt chạy quanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Đại Niên! Người nói vậy cũng khiến cho sư phụ đây được hả lòng. Nhưng các người qua bên đó đi! Việc sư phụ kết bạn không liên can gì đến các người cả.

Mễ Vi Nghĩa rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái nói:

- Một ngành Lưu môn không thể địch lại Ngũ nhạc kiếm phái. Bữa nay chỉ còn cái chết mà thôi. Ai định hại ân sư thì trước hết hãy giết Mễ Vi Nghĩa này đã.

Gã nói xong lạng người ra đứng chắn trước mặt Lưu Chính Phong.

Phí Bân cười gằn nói:

- ánh lửa đom đóm mà cũng muốn lập lòe ư?

Hắn giơ tay trái lên. Véo một tiếng, một tia sáng bạc vọt ra nhanh như tên.

Lưu Chính Phong giật mình kinh hãi, đẩy Mễ Vi Nghĩa một cái, hất ra mé tả. Tia sáng bạc nhằm bắn ngay tới trước mặt lão.

Hướng Đại Niên hốt hoảng nhảy ra đỡ đòn cho sư phụ. Bỗng gã la lên một tiếng. Mũi ngân đâm bắn trúng vào trái tim, gã chết ngay lập tức.

Lưu Chính Phong vươn tay trái ra nắm lấy thi thể gã. Lão sờ mũi thấy đã tắt hơi liền quay sang bảo Đinh Trọng:

- Đinh lão nhị! Phái Tung Sơn nhà lão đã hạ thủ trước giết chết đệ tử của ta rồi!

Đinh Trọng nói:

- Đúng đó! Đúng đó! Bọn ta động thủ trước thì đã sao?

Lưu Chính Phong nhắc bổng thi thể Hướng Đại Niên lên vận nội lực vào để liệng về phía Đinh Trọng.

Đinh Trọng vừa nhìn cách vận kinh lực của đối phương đã biết rằng nội công của phái Hành Sơn có chỗ độc đáo. Lưu Chính Phong lại là tay cao thủ hạng nhất phái Hành Sơn thì thế liệng ra không phải tầm thường. Hắn liền ngấm ngấm đề tụ nội lực chuẩn bị đón lấy xác chết để hất ngược lại.

Ngờ đâu Lưu Chính Phong nhắc xác chết lên, rõ ràng nhắm liệng về phía trước, nhưng đột nhiên người lão chệnh chéch đi, giờ hai tay lên liệng xác Hướng Đại Niên vào trước ngực Phí Bán. Cử động này cực kỳ mau lẹ mà Phí Bán đang lúc bất ngờ, hắn vội giơ thẳng song chưởng lên vận kinh lực vào để ngăn chặn xác chết liệng tới.

Giữa lúc ấy hắn thấy hai cánh tay tê chôn thì ra đã bị Lưu Chính Phong điểm huyết.

Lưu Chính Phong ra một chiêu thành công, liền vươn tay trái ra cướp lấy cây cờ lệnh trong tay Phí Bán. Tay phải rút kiếm chỉ vào yết hầu hắn, bỏ mặc cho xác Hướng Đại Niên rớt xuống đất. Động tác của Lưu Chính Phong biến hóa mau lẹ đến nỗi Phí Bán bị kiềm chế, cờ lệnh bị cướp rồi mọi người mới nhìn thấy và hiểu mưu thâm của lão. Lưu Chính Phong thi triển công phu này là một tuyệt chiêu của phái Hành Sơn kêu bằng "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức". Mọi người nghe thấy tên này từ lâu nhưng đây là lần đầu được mở rộng tầm mắt.

Bọn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần tuy đã nghe tiếng lớn của "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" từ lâu, có khi đã thấy đệ tử phái này sử dụng lúc lâm địch, nhưng đến độ xuất quỷ nhập thần như Lưu Chính Phong thì chưa được thấy bao giờ, nên ai cũng thán phục, nhất là Phí Bán, một tay cao thủ phái Tung Sơn, bản lĩnh chẳng kém gì Lưu Chính Phong. Nay hắn thấy Lưu Chính Phong ra đòn mới biết là ghê gớm.

Công phu "Bách biến thiên ảo Hành Sơn vân vụ thập tam thức" là do một vị cao thủ đời trước phái Hành Sơn sáng chế ra. Vị cao thủ đó thường đi phô diễn hí kịch khắp nơi trên chốn giang hồ làm kẻ sinh nhai. Hí pháp này thanh động kích tây như hư như thực biến ảo khôn lường để che tai mắt mọi người. Lúc lão tuổi già võ công càng cao, bí pháp biến ảo càng tăng tiến. Lão dùng công phu nội gia để thi triển biến pháp, ai trông thấy cũng phải khen là kỳ tuyệt. Về sau lão đem bí pháp biến ảo đưa vào bản lĩnh võ công rồi "ngũ hoa bát môn" đi tới chỗ vô cùng xảo diệu. Khi lão sáng chế võ công này chỉ là cách làm trò du hí cho mình, không ngờ truyền đến đời sau nó lại thành một trong ba đại tuyệt kỹ của phái Hành Sơn. Công phu này biến hóa tuy quái lạ, nhưng lúc lâm địch cũng không bỏ ích gì mấy, vì những tay cao thủ ra chiêu

họ đề phòng nghiêm mật, môn hộ toàn thân giữ không sơ hở mà chiêu này chỉ cốt lừa mắt mọi người, nên sử dụng khó thành công. Vì thế khi phái Hành Sơn truyền thụ võ công cho môn đồ vẫn coi thường công phu này. Nếu đồ đệ là người nông nổi nhẹ dạ thì không được truyền thụ để họ tránh khỏi cái nạn chuyên về hư ảo mà khiếm khuyết công phu thực lực.

Lưu Chính Phong là con người thâm trầm ít nói. Lão học được công phu này ở nơi sư phụ rồi mà thường ngày chưa từng dùng tới. Nay gặp lúc cấp bách lão mới sử dụng, ai ngờ một chiêu đã thành công, kiếm chế ngay được một tên cao thủ nổi tiếng phái Tung Sơn là Phí Bản.

Lưu Chính Phong tay phải giơ cây lệnh cờ của Ngũ nhạc kiếm phái lên, tay trái dí trường kiếm vào yết hầu Phí Bản dần giọng nói:

- Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Lưu mõ cả gan cướp cây Ngũ Nhạc lệnh kỳ chỉ là để năn nỉ với hai vị.

Đinh Trọng cùng Lục Bách đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

- Phi sư đệ đã bị lão ám toán, bây giờ mình đành hãy nghe xem lão nói gì.

Đinh Trọng nghĩ vậy liền hỏi:

- Năn nỉ điều chi?

Lưu Chính Phong đáp:

- Lưu mõ năn nỉ hai vị chuyển bả lên Tả minh chủ chuẩn cho Lưu mõ được toàn gia quy ẩn, từ đây không can dự đến bất cứ việc gì trong võ lâm. Lưu mõ cùng Khúc đại ca cũng bắt đầu từ hôm nay không gặp nhau nữa. Đồng thời Lưu mõ xin chia tay... cùng các vị sư huynh cùng bằng hữu. Lưu mõ dắt díu gia nhân cùng đệ tử xa chạy cao bay, còn sống ngày nào cũng không bước chân vào đất trung nguyên nữa.

Đinh Trọng ngần ngừ một chút rồi nói:

- Ta cùng Lục sư đệ không có quyền giải quyết việc này mà phải chờ chỉ thị của Tả sư ca định đoạt.

Lưu Chính Phong nói:

- Hai vị trưởng môn phái Thái Sơn và Hoa Sơn đã có ở đây, Đinh Dật sư thái phái Hằng Sơn có thể đại diện cho trưởng môn là sư tỷ của y. Ngoài ra các anh hùng hảo hán cũng đều chứng kiến, tưởng là đủ lắm.

Lão đảo mắt nhìn vào mặt mọi người rồi trầm giọng nói tiếp:

- Lưu mõ năn nỉ cùng các vị bằng hữu cho Lưu mõ được vẹn toàn nghĩa bạn bè và giữ cho gia nhân cùng đệ tử được chu toàn.

Đinh Dật sư thái là người bề ngoài cứng rắn nhưng bề trong lại rất ôn hòa. Mụ nóng tính mà lòng dạ hiền từ, lên tiếng trước:

- Thế là hay lắm! Chúng ta không bị tổn thương đến hòa khí đồng đạo. Đinh sư huynh! Lục sư huynh! Chúng ta nên ưng thuận lời yêu cầu của Lưu hiền đệ đi! Y đã thôi kết giao với người Ma giáo lại tránh xa trung nguyên thì khác gì trên cõi đời này không còn có y nữa. Hà tất phải giết người cho thêm tội nghiệt?

Thiên Môn đạo nhân cũng gật đầu nói:

- Thế là phải! Nhạc hiền đệ! Hiền đệ tính sao? Lưu hiền đệ lời nói coi trọng bằng non. Y đã hứa như vậy chúng ta có thể tin được lắm. Nào Lưu hiền đệ hãy buông Phí hiền đệ ra chúng ta uống chung rượu giải hòa. Sáng sớm mai hiền đệ nên đưa gia quyến cùng đệ từ rời khỏi thành Hành Sơn ngay.

Lục Bách cất giọng âm trầm nói:

- Hai vị chưong môn Thái Sơn và Hoa Sơn đã nói vậy, Định Dật sư thái cũng hết sức cởi mở cho Lưu Chính Phong, bọn tại hạ khi nào dám trái ý các vị? Có điều Phí sư đệ phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong ám toán mà bọn tiểu đệ cũng ưng thuận thì không khỏi mang tiếng với đồng đạo giang hồ là phái Tung Sơn bị Lưu Chính Phong uy hiếp nên đành phải cúi đầu hàng phục. Thế thì còn chi là thể diện cho phái Tung Sơn nữa?

Định Dật sư thái nói:

- Đây là Lưu hiền đệ năn nỉ phái Tung Sơn chứ có phải uy hiếp đâu? Vậy danh từ "cúi đầu hàng phục" kể cũng quá đáng.

Lục Bách hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Định Tu! Chuẩn bị đi!

Gã đệ tử phái Tung Sơn tên gọi Định Tu đứng ở đằng sau người con lớn của Lưu Chính Phong dạ một tiếng rồi nhẹ nhàng chí mũi đoản kiếm trong tay qua làn da sau lưng Lưu công tử.

Lục Bách vẫn giữ giọng âm trầm nói:

- Lưu Chính Phong! Người muốn năn nỉ thì theo chúng ta lên núi Tung Sơn ra mắt Tả minh chủ để năn nỉ với người. Chúng ta vâng mệnh minh chủ không thể tự ý quyết định được. Người trao trả lệnh cờ tức khắc và buông tha Phí sư đệ ngay đi!

Lưu Chính Phong nở một nụ cười thâm nhìn con hỏi:

- Hải nhi! Người có sợ chết không?

Lưu công tử đáp:

- Hải nhi đã nghe lời gia gia quyết không sợ chết.

Lưu Chính Phong nói:

- Thế thì hay lắm!

Lục Bách quát lên:

- Giết đi!

Định Tu liền phóng kiếm về phía trước suốt qua sau lưng thấu vào trái tim Lưu công tử. Thanh đoản kiếm vừa rút ra, Lưu công tử té xuống liền, máu tươi trào ra như suối.

Lưu phu nhân thét lên một tiếng nhảy xổ về phía thi thể con mình.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết đi!

Địch Tu giờ kiếm lên phóng tới. Thanh kiếm lại đâm vào sau lưng Lưu phu nhân.

Định Dật sư thái cả giận vung chưởng lên đánh Địch Tu và thóa mạ:

- Thật là quân cầm thú!

Đinh Trọng nhảy lại phóng chưởng ra nghinh địch. Song chưởng gặp nhau, nhưng chưởng lực của sư thái yếu hơn, mũi phải lùi lại ba bước. Mũi lợm giọng máu trào lên miệng. Nhưng bản tính cương cường hiếu thắng, mũi nuốt máu xuống chứ không thổ ra.

Đinh Trọng tủm tỉm cười nói:

- Đa tạ sư thái đã nhẹ đòn.

Nguyên Định Dật sư thái không sở trường về chưởng lực, hướng chỉ phát chưởng này mũi phóng ta để đánh Địch Tu là kẻ dưới, mũi không vận toàn lực. Còn chưởng lực Đinh Trọng thì thế mạnh bằng lay non dốc biển. Định Dật sư thái bị thương nôn huyết, mũi tức quá toan phóng phát chưởng thứ hai. Nhưng lúc vận nội lực thấy huyết đan điền đau như dao cắt thì biết là mình đã bị thương trầm trọng, hiện không còn đủ sức chống đối nữa. Mũi hăm hăm vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi!

Rồi rảo bước đi ra cổng lớn. Bọn quân ni dưới trướng theo mũi đi luôn.

Lục Bách lại quát lên:

- Giết nữa đi!

Hai tên đệ phái Tung Sơn lại phóng đoản kiếm giết chết hai tên đệ tử nhà họ Lưu.

Lục Bách lớn tiếng:

- Đệ tử Lưu môn hãy nghe đây! Tên nào muốn sống thì quỳ xuống năn nỉ kẻ tội Lưu Chính Phong ta sẽ tha chết cho.

Con gái Lưu Chính Phong là Lưu Tinh căm giận quát mắng:

- Quân gian tặc kia! Phái Tung Sơn các người còn gian ác gấp trăm ngàn lần Ma giáo.

Lục Bách thét:

- Giết đi!

Vạn Thái Bình giờ trường kiếm lên chém sã bả vai bên hữu thẳng xuống Lưu Tinh.

Sử Đăng Đạt cùng bọn đệ tử phái Tung Sơn cũng chém mỗi tên một nhát. Bao nhiêu đệ tử phái Hành Sơn đã bị điểm huyết kiếm chế rồi, bây giờ bị giết sạch.

Quần hùng trong nhà đại sảnh, tuy đều đã trải qua nhiều trận đao kiếm mà thấy vụ giết chóc thê thảm này cũng không khỏi kinh tâm động phách.

Có mấy vị anh hùng tiền bối muốn đứng ra ngăn cản nhưng phái Tung Sơn động thủ quá lẹ, chỉ chần chờ một chút là thầy chết đã nằm ngổn ngang khắp sảnh đường.

Mọi người tự nhủ:

- Trước nay chính tà không thể chung sống. Cử động này của phái Tung Sơn tuy tàn bạo, nhưng không phải để báo thù riêng với Lưu Chính Phong mà là vì mục đích đối phó với Ma giáo, vậy họ có ra tay tàn nhẫn một chút cũng không phải là đại tội. Hơn nữa phái Tung Sơn đã kiềm chế toàn cục, cả Định Dật sư thái phái Hằng Sơn danh tiếng lẫy lừng cũng cúp đuôi bỏ đi. Còn Thiên Môn đạo nhân, Nhạc Bất Quần là những tay cao thủ hơn đều không lên tiếng. Đây là việc riêng của Ngũ nhạc kiếm phái, mình là người ngoài can thiệp vào làm chi? Nếu miễn cưỡng xuất đầu tất khó lòng tránh khỏi cái họa sát thân. Chỉ bằng tự giữ lấy mình mới là người trí.

Bọn đệ tử Lưu môn bị giết sạch rồi chỉ còn lại đứa nhỏ tên gọi Lưu Cần mà Lưu Chính Phong rất yêu dấu. Thành nhỏ này năm nay 15 tuổi. Gã mặt thanh mào sáng, thông minh lanh lợi. Hoàng Diện Gia Cát Lục bách đã tra rõ mình bạch biết Lưu Chính Phong cực kỳ sủng ái đứa con nhỏ này. Hắn dùng gã để đưa ra ngón đòn tối hậu với Lưu Chính Phong, liền quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Người thử hỏi thành nhỏ đó xem gã đã chịu van lơn xin tha chưa? Nếu không thì cắt mũi xẻo tai trước rồi móc mắt sau để gã phải đau khổ muôn vãn.

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng, đoạn quay lại hỏi Lưu Cần:

- Người có van xin không?

Lưu Cần sợ quá mặt tái mét, toàn thân run bần bật.

Lưu Chính Phong an ủi gã:

- Hảo hài tử! Con hãy coi gương anh chị con chết một cách oanh liệt là thế! Bây giờ dù họ có giết con thì cứ việc mà giết can chi phải sợ hãi?

Lưu Cần giọng run run nói:

- Nhưng... nhưng.. gia gia ơi!.. Họ lại xẻo mũi... móc mắt... hài nhi.

Lưu Chính Phong cười ha hả nói:

- Đã đến nước này, chẳng lẽ ngươi còn hồng họ buông tha chúng ta nữa ư?

Lưu Cần ấp úng:

- Gia gia ơi!... Gia gia chịu lời chịu giết... Khúc bá bá...

Lưu Chính Phong tức quá mắng:

- Thành tiểu súc sinh kia! Không được nói bậy! Mi bảo sao?

Sử Đăng Đạt khoa lưỡi kiếm vào trước mũi Lưu Cần nói:

- Tiểu tử! Nếu mi không quỳ xuống năn nỉ thì lưỡi kiếm này hót mũi mi ngay tức khắc. Nào... Một... Hai... Ba...

Sử Đăng Đạt vừa đếm dứt tiếng "ba", Lưu cần co gối quỳ mọp ngay xuống, van lơn:

- Đừng.. giết cháu...

Lục Bách cười nói:

- Hay lắm! Mi muốn chúng ta buông tha cũng chẳng khó gì. Ta chỉ cần mi tố cáo trước các vị anh hùng thiên hạ hiện diện ở đây những điều lầm lỗi của Lưu Chính Phong mà thôi.

Lưu Cần đâm chiêu ngó phụ thân bằng cặp mắt đầy vẻ van lơn.

Lưu Chính Phong vốn người rất bình tĩnh. Vợ con lão bị thảm tử trước mắt mà da mặt vẫn không rung động chút nào. Thế mà bây giờ lão không nén nổi cơn tức giận, lớn tiếng quát:

- Tiểu súc sinh! Mi hành động hèn nhát như vậy thì còn mặt mũi nào trông thấy mẫu thân mi nữa?

Lưu Cần đưa mắt ngó mẫu thân, ca ca cùng tỷ tỷ nằm chết trên vũng máu. Một mặt Sử Đăng Đạt vẫn tiếp tục khoa kiếm vào trước mũi làm cho gã sợ đến vỡ mật. Gã nhìn Lục Bách năn nỉ:

- Xin lão gia tha cho cháu... tha cả gia gia cháu nữa.

Lục Bách nói:

- Gia gia mi cấu kết với quân ác nhân trong Ma giáo... như vậy có được không? Mi thử nói nghe!

Lưu Cần khẽ lấp bắp:

- Không... không được.

Lục Bách nói:

- Hạng người như vậy có đáng giết đi không?

Lưu Cần cúi đầu xuống không dám trả lời.

Lục Bách nói:

- Thằng lỏi này không chịu nói. Chém phứt gã đi cho rồi!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng. Nhưng hắn biết Lục Bách nói câu đó là cốt ý hăm dọa thằng nhỏ chứ không phải giết thật. Hắn vung kiếm lên như sắp chém xuống.

Lưu Cần vội nói:

- Nên.. nên giết.

Lục Bách nói:

- Hay lắm! Từ đây trở đi mi không phải là người phái Hành Sơn mà cũng không phải là con Lưu Chính Phong nữa. Ta tha mạng cho mi đó.

Lưu Cần vẫn quỳ mọp dưới đất. Hai đùi gã nhũn ra không đứng dậy được.

Quân hùng nhìn cảnh tượng này cũng lấy làm xấu hổ thay, không nhìn được. Có người quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Lưu Chính Phong buông tiếng thở dài nói:

- Họ Lục kia! Thế là người thắng rồi!

Lão vung tay phải liệng cây cờ về phía Lục Bách. Đồng thời chân trái đá hất Phí Bân ra, đồng dặc nói:

- Lưu mỗ nay đã thân danh tan nát, thôi chẳng giết người làm chi nữa.

Tay trái cầm ngang thanh kiếm đưa lên cổ toan tự vẫn.

Giữa lúc ấy, trước thềm đột nhiên có bóng người áo đen xuất hiện. Người này hành động nhanh như cơn gió thoảng. Y vươn tay chụp lấy cổ tay trái Lưu Chính Phong quát lên:

- Người quân tử báo thù không phải chỉ trong một lúc mà sau mười năm cũng vẫn chưa muộn. Chúng ta đi đi!

Tay phải y khoa về phía sau thành một đường vòng tròn kéo Lưu Chính Phong hấp tấp chạy đi.

Lưu Chính Phong nói:

- Khúc đại ca... đại ca...

Nguyên người áo đen này chính là Khúc Dương, trưởng lão Ma giáo.

Lưu Chính Phong chưa dứt lời Khúc Dương đã gạt đi:

- Đừng nói nhiều nữa.

Y tăng gia kinh lực vào chân vừa chạy được ba bước thì bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân ba người sáu chuông đồng thời phóng ra nhằm đánh tới sau lưng hai người.

Khúc Dương biết trong Lưu Phủ có rất nhiều tay cao thủ mà người nào cũng coi Ma giáo là tử thù. Nếu để họ xúm xít lại thì khó lòng thoát thân được. Y liền thét lên giục Lưu Chính Phong:

- Chạy lẹ đi!

Y vừa nói vừa đưa tay ra đẩy Lưu Chính Phong đi, đồng thời y vận nội kinh sau lưng ra để chịu đựng phát chuông của bọn Đinh Trọng, Lục Bách, Phí Bân.

Sầm một tiếng vang lên phát chuông của ba tay đại cao thủ tận lực phóng tới hất người Khúc Dương bay ra ngoài.

Khúc Dương tuy là tay võ công cao cường nhưng chuông lực của ba tay đại cao thủ phái Tung Sơn cũng ghê gớm vô cùng. Bị trúng chuông lực của một người còn khó lòng chống chọi được huống chi cả sáu chuông cùng đánh ra.

Khúc Dương oẹ lên một tiếng, miệng phun máu tươi. Lão xoay tay lại vung lên một cái. Một nắm mũi kim đen liệng ra như mưa.

Đinh Trọng vội la lên:

- "Hắc huyết thần tâm"! Tránh cho mau!

Lão hốt hoảng né sang một bên.

Quần hùng thấy Khúc Dương liệng những mũi kim đen sì và đã được nghe từ lâu đại danh về "Hắc huyết thần tâm" của Ma giáo nên chẳng ai là không kinh hãi. Kể